

АНАСТАС СТОЯНОВ СЪСЕЛ

chitanka.info

В нашата планинска къща заживя нов поселник — съсел. Той сви гнездо под керемидите, в най-отдалечения ъгъл на покрива. Това е доста свирепо на пръв поглед животинче, с дълги и остри като игли зъби, с рунтава опашка и криви нокти на крачката си, с мънички коварни очи. По-голям от мишка и по-малък от катеричка. Когато майстор Филип го съгледа — тогава още не бе довършена къщата, — извика ме на тавана и рече:

— Ела да видиш една мишка, пожелала да стане катерица. Или обратно.

Макар че през нощта будува, за да си хапне, в книгите съселът е наречен сънливец — зарад обичая му да си подремва през деня, а може би и зарад дългия му зимен сън.

Отначало ние всички много се зарадвахме на нашия квартирант: нямаше вече да бъдем сами в запиляната из горите къща. Но скоро той започна да ни дотяга. Тих през деня и незабележим нощем, призори, още по тъмно, той се завръщаще в гнездото си и отваряше своята дърводелска работилница. Така започваше да стърже по гредите, че не само ни будеше по никое време, но и страх ни хващаше — да не би да е решил да изгризе целия покрив.

Един ден аз не издържах и реших да го прогоня. Грабнах дългия прът, качих се на тавана и когато очите ми привикнаха със сенчестата здрачина, съзрях дърводелеца: той ме чакаше на една от гредите, гледаше ме с немигащи очи и от време, на време размърдваше мустак, за да покаже острите си зъби-триони, сякаш ми се усмихваше. Опашката му, припламнала от промъкнал се в здрачината слънчев лъч, бе провиснала от другия край на дървото и се полюшваше като ножница на ятаган.

Прицелих се в разбойника с моето дървено копие, но още преди да нанесе удара си, той пъргаво отскочи и се плъзна по друга греда. Промъкнах се натам — пак ме изпревари, притича по дървената си писта и най-неочаквано се показа зад гърба ми. Разбрах, че нищо няма да излезе от нашата гоненица, и отчаян се предадох. Смъкнах се от тавана, накичен с провиснали паяжини, и рекох на домашните си:

— Отрова ще диря, тя щему види сметката.

Но скоро застудя, зимата подрани, сняг затрупа планината. Съселът притихна, заспа в гнездото си и ние го забравихме.

Когато се запролети, една заран рано-рано под покрива се вдигна нечувана олелия: съскане, писък, пърхане. Излязох да видя какво става. Мама ме бе изпреварила и сложила длан над очи, гледаше към керемидите. А там две разчорлени врабчета налитаха и отскачаха назад, премятаха се и цвърчаха, пъхваха се под покрива и оттам звънтяха гневните им гласове. Какво става, каква е тази дандания?

— Война — рече мама. — Ти не можа да го надвиеш, ама тези перушини ще те прогонят.

— Изключено! — подаде се отнякъде сънливата глава на нашия осмокласник. — Врабчетата и техните малки са любимата храна на съсела. А тези тук сами се пъхат в устата му...

Войната трая почти цяла седмица. После покривът неочаквано стихна, изчезна някъде неканеният гостенин и вече никой не ни будеше по тъмни зори. Двете врабчета по цял ден мъкнеха кичури стара трева, пера и клечки и изграждаха някъде под керемидите своя нов дом.

— Какво ти казах? — подкачи един ден бабата своя упорит внук. — Кой излезе по-силен?

Но момчето не ѝ отговори, врътни очи към върха на едно от близките дървета и посочи с пръст някакво кълбо от клечки и слама. Там беше се пренесъл съселът, прогонен от бързивите и храбри врабчета — хем далеч от цвърченето им, хем близо до бъдещите им рожби.

Примирието бе временно и измамно — войната щеше да продължи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.